

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného obcí Bohuslavice, opatrovníkem žalobce se sídlem Dubicko, Bohuslavice 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 2. 2020, č. j. 25 A 31/2019 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 28. 2. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 2. 2020, č. j. 25 A 31/2019 – 57 (dále jen „napadené usnesení“), jímž uvedený soud v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), zastavil řízení o stěžovatelově žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-63912-5/VS-2018. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo k odvolání stěžovatele částečně změněno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 5. 2018, č. j. MSK 82062/2018, vydané ve věci žádosti stěžovatele o povolení obnovy řízení ve věci opravy úmrtního listu paní B. M., zemřelé dne X.

[2] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel je rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2019, č. j. 70 Co 255/2019 – 2770, omezen ve svéprávnosti na dobu pěti let tak, že je schopen samostatně právně jednat jen v běžných záležitostech každodenního života (I. výrok). Dospěl proto k závěru, že stěžovatel nemohl úkon v podobě podání kasační stížnosti ve shora specifikované věci učinit samostatně, neboť jej nelze podřadit pojmu „běžné záležitosti každodenního života“. V souladu s výrokem II. odkazovaného rozsudku, jímž byla opatrovníkem stěžovatele jmenována obec Bohuslavice (dále též „opatrovník“ či „opatrovník stěžovatele“), proto usnesením ze dne 9. 7. 2020, č. j. 3 As 73/2020 – 70, vyzval tuto obec ke sdělení,

zda v souladu s § 65 odst. 2 občanského zákoníku schvaluje podání kasační stížnosti stěžovatelem proti napadenému usnesení. Současně opatrovníka stěžovatele Nejvyšší správní soud poučil, že nevyhoví-li uvedené výzvě, případně tomuto soudu sdělí, že podání kasační stížnosti neschvaluje, soud předmětnou kasační stížnost dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítne. Přípisem ze dne 16. 7. 2020, č. j. OBBO 590/2020, opatrovník Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že „*jelikož musíme jednat v zájmu opatrovance [tj. stěžovatele] a pokud kasační stížnost našeho opatrovance nemá žádné vady a nedostatky, tak i přes skutečnost, že s podáním nesouhlasíme, musíme na podání trvat*“.

[3] Nejvyšší správní soud považuje v souvislosti s citovaným sdělením ze dne 16. 7. 2020 za vhodné a potřebné opatrovníka stěžovatele úvodem upozornit, že jeho odpověď na výzvu tohoto soudu provedenou usnesením č. j. 3 As 73/2020 – 70, by měla být formulována zcela konkrétně, tedy tak, aby bez dalšího nezbuzovala jakékoliv pochybnosti o tom, zda podání svého opatrovance (stěžovatele) schvaluje, či nikoliv. Tuto skutečnost považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit i s ohledem na možné budoucí obdobné výzvy tohoto soudu vůči opatrovníkovi, které lze vzhledem k četnosti případů, v nichž se stěžovatel na Nejvyšší správní soud obrací, očekávat.

[4] Ve vztahu k obsahu sdělení, tak jak jej opatrovník stěžovatele formuloval nyní, pak Nejvyšší správní soud dále uvádí, že jej lze v zásadě rozdělit na dvě dílčí části. První z nich představuje jeho jednoznačný a srozumitelně vyjádřený nesouhlas s podáním kasační stížnosti stěžovatelem. Druhou část, k níž primárně směřuje výše uvedená výtka ohledně formulace sdělení, představuje *de facto* podmínka, za níž by opatrovník s podáním stěžovatele (případně) souhlasil, a to v podobě, že toto podání netrpí žádnými vadami a nedostatky. Nejvyšší správní soud tak již s ohledem na jednoznačnost první části sdělení, tj. nesouhlasu opatrovníka s podáním stěžovatele, oproti ne zcela určitě vymezené roli (významu) následně připojené podmiňující (druhé) části sdělení, dospěl k závěru, že v projednávané věci nebyl naplněn požadavek schválení podání stěžovatele jeho opatrovníkem. Pro úplnost nicméně Nejvyšší správní soud uvádí, že i v případě, kdyby přistoupil k posouzení opatrovníkem formulované podmínky, nezbylo by mu, než s ohledem na obsah stěžovatelem podané kasační stížnosti ze dne 11. 2. 2020 uzavřít, že tato není v projednávané věci naplněna. V rozporu s požadavky, které z hlediska náležitostí klade na kasační stížnost ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s., totiž podání stěžovatele neuvádí rozsah, v němž je rozhodnutí krajského soudu specifikované v záhlaví tohoto usnesení kasační stížností napadáno, dále důvody stížnosti, a konečně ani to, čeho se stěžovatel svou kasační stížností domáhá (petit). Lze proto konstatovat, že kasační stížnost stěžovatele postrádá hned několik zákonem stanovených náležitostí, pročež by nebylo možné považovat podmínku formulovanou jeho opatrovníkem (absence vad a nedostatků) za naplněnou.

[5] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podal sám stěžovatel, jenž však je omezen na svéprávnosti v rozsahu, který mu neumožňuje takové podání učinit samostatně (viz výše uvedený výrok I. rozsudku č. j. 70 Co 255/2019 – 2770), přičemž jeho opatrovník se ve smyslu shora řečeného k jeho podání neaprobval. O důsledcích neschválení podání kasační stížnosti stěžovatelem byl přitom jeho opatrovník v usnesení tohoto soudu č. j. 3 As 73/2020 – 70, náležitě poučen. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl, neboť není splněna podmínka řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu opatrovníkem stěžovatele odstraněn, pročež v řízení nelze pokračovat.

pokračování

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu